

(Folytatás az első oldalról.)

Vannak hatósági személyek, akik a törvény betűjébe takaróznak ugyan, de úgy alkalmazzák, hogy az eredmény: a nép zaklatása. Egyes hatósági emberek a kulakon nem hajlítják be a beszovaltatandó állatot, vagy terményt, ellenben kivetik a dolgozó parasztra tekintet nélkül arra, hogy az illető már az utolsó grammig teljesítette beadási kötelezettségét. Aki licsmit csinál, az a nép ellensége. A legtöbb esetben ki is derül, hogy tanácsítók, rokká vedlett régi szolgabírák keze van a dologban. Mit akar elérni licsmivel az ellenség? Alattomos bizonytalanságot akar kelteni, meg akarja ingatni a dolgozó parasztot hitét a törvényben.

Révai elvtárs megalapította: központi és helyi hatósági szerveink nagy többsége nagyban és egészben nem rosszul teljesíti kötelességét az állam és a nép iránt, helyi tanácsainknak mintegy 200.000 tagja nagy többség.

Külpolitikánk alap gondolata: a béke védelme

Révai elvtárs ezután a nemzetközi kérdésekről szólva hangsúlyozta:

— A mi külpolitikánk alap

ben rendszeren, becsületesen végzi a munkáját.

— De ha ennek a 200.000 hatósági személynek csak egy százaléka olyan, aki nem érti a dolgát, aki a nép helyett a maga javát szolgálja, aki azt hiszi, hogy akinek az isten bízta meg, annak már eszt is adott hozzá, ha csak egy százalék olyan, aki a nép ellenségeinek szolgálatában áll: akkor ez már 2000 olyan ember, aki meg tudja keseríteni a nép életét.

— Hogy leküzdjük államgépünket fogyatékosságait, az kell, hogy a tömegek bátran bírálják azokat, akik rosszul dolgoznak. Az kell, hogy feltérjünk a bírálat elfojtóival szemben. Nem szabad megtörténnie, hogy kikézdjük és üldözzük például a „Szabad Nép” levelezőit és megkeserítsük azok életét, akik egyszerű dolgozó életre — uram bocsáss! — bíráltnak mernek egyes vezetőket. A mi államunk a nép állama. Senki — akár hatósági személy, akár egyszerű állampolgár — ne seghesse meg megtorlás nélkül a törvényt Magyarországon!

gondolata: a béke védelme. Kijelenthetjük, hogy teljes erővel támogatunk minden kezdeményezést vagy mozgalmat, amely ar-

ra irányul, hogy a nemzetközi felelősség enyhüljön, hogy az öt nagyhatalom között békeegyezmény jöjjön létre.

— De azokról a kérdésekről, melyek bennünket közvetlenül érintenek, nem hallgathatunk! Ismeretes, hogy az Egyesült Államok elnöke felvetette a Szovjetunió felé, úgyszólván mint a vilás nemzetközi kérdések rendezésének egyik feltételét, a kelet-európai népek ügynevezett „önrendelkezési jogának” kérdését. A szovjet sajtó ebben a dologban kifejtette a szovjet népi álláspontját. Nekünk azonban az amerikai kérdésre a saját nevünkben is kell válaszolni. Válaszunkat már a Magyar Függetlenségi Népfőnt választási felhívása tartalmazta: „Nem avatkozunk más államok belügyeibe, de megköveteljük, hogy a mi belügyeinkbe se avatkozzék senki.”

A magyarországi kormányformának azonban, mint valami nemzetközi vitás kérdésnek, mint a Szovjetunióval való tárgyalások holmi feltételének a felvetése: beavatkozás belügyeinkbe, amelyet mint minden eddigi beavatkozást, nyugodtan, de határozottan visszautasítunk! Kijelentjük: magyar kérdés, mint nemzetközi kérdés: nincs! A magyar nép „önrendelkezését” ne

fájjon senkinek a feje! Ez az önrendelkezés már megtörtént: 1945-től 1948-ig tartó heves belpolitikai harcokban, amelyekben a demokratikus erők a törvénytességek, sőt a parlamenti formákban a teljes betartásával győzték le a tőkés-nagybirtokos reakció erőit. Nem gondolhatják senki komolyan, hogy Magyarország népe, fejlődésünknek ezeket az eredményeit vitássá engedni tenni!

— Mi nem akarunk kötekedni senkivel, de a jogainkhoz nem engedünk. Mi a magunk részéről is készek vagyunk, szerény lehetőségeinkhez képest, hozzájárulni a nemzetközi feszültség enyhítéséhez. Így például egyik napról a másikra meg lehetne szüntetni az éterben folyó hidegháborút. Mit látunk azonban? Azt, hogy a szovjet kormány békekezdemenykezési, Eisenhower elnök ismeretes beszéde óta az amerikai és londoni rádió még fokozza, butának elég buta, de annál határozottanabb uszítóhadjáratát a magyar népi demokrácia ellen. Ez bennünket persze nem túlságosan izgat, de jellemző tény azok részéről, akik lettek követelnek a békekarát jóhiszeműségnek bizonyosságát.

Révai elvtárs megalapította: bárhogy is akarják az ellenke-

zőjét bizonyos körök, a nemzetközi feszültség enyhítésére irányuló törekvéseknek máris vannak eredményei. Hangsúlyozta:

— Mindent meg kell tennünk, hogy a magunk részéről is hozzájáruljunk a béke kitartásának további javulásához. Ehhez az kell, hogy törhetetlenül támogassuk továbbra is a Szovjetunió békepolitikáját, amely a világ minden népének érdekeit képviseli. Befejezésül a következőket mondotta:

— Ha május 17-én szavazni mentek, abban a tudatban szavazatok, hogy mi valamennyien, kormány és nép együtt, jó munkát végeztünk. A Himnusz kölötojének sötét szavai nem érvényesek többé. A magyar nép lábalott a kinok tengeréből, a hátsors századokon át valóban tépte, de ma már nem tépi. És a védőkar: önmagunk erős és dolgozkarja, amely békés építésünk, boldog életünk védelmében egybefonódik nyolcszázmilliónyi barátunk és szövetségünk karjával.

— Erre gondoljon mindenki, amikor május 17-én a népfőnt, Rákosi Mátyás vig esztendő hozzó kormányzására szavaz! — fejezte be hosszantartó, viharos lelkesedéssel fogadott beszédét Révai József elvtárs.

Előre a Magyar Függetlenségi Népfőnt győzelméért!

Gerő Ernő elvtárs beszéde a szolnoki választási nagygyűlésen

Május 3-án sugárzó napsütésre ébredt a Tiszapart megijodott nagyvárosa, Szolnok. Már a koraregeli órákban hatalmas, hőmpölygő emberáradat indult a Kossuth-tér felé. A városból és a megye minden részéből ezer és tízezer ember, ipari munkás, dolgozó paraszt, mérnök, tanító, orvos, fiatal és öreg jött ide, hogy résztvegyen a népfőnt választási nagygyűlésén, meghallgassa Gerő Ernő elvtárs beszédét.

Gerő Ernő elvtárs lép a mikrofon elé.

— A két hét múlva, május 17-én megtartandó országgyűlési választások, hasonlóképpen mint 1949-ben, népfőntválasztások lesznek. Ez mindenképpen azt jelenti, hogy a szocialista építésben, az ország építésében a béke védelmében résztvevő összes hazafias erők egységesen lépnek fel a mostani országgyűlési választásokon is. Kiközösölve a pártok közötti átkos viszálykodást, a demagóg egymáralicidálást, félredobva a különféle csoportérdekeket, a többszöbönálló választásokon az összes országépítő erők a Magyar Dolgozók Pártjának vezetésével, egységes, közös, országépítő programmal lépnek fel, amelyet a Magyar Függetlenségi Népfőnt választási felhívása foglal magában.

Gerő elvtárs ezután hangsúlyozta: az 1949-ben megtartott országgyűlési választások óta népgazdaságunk, munkásosztályunk, parasztságunk, értelmiségünk nagy fejlődésen ment keresztül.

— Iparunk és általában népgazdaságunk fejlődését talán a legkézzelfoghatóbban a legfontosabb nyersanyagok és a villamosenergia egy lakosra jutó termelésének alakulásán keresztül értékelhetjük. Magyarországon 1938-ban egy lakosra egy tonna szén jutott, 1952-ben pedig két tonna. Acéjból megfelelően 70 kilogramm és 154 kilogramm. Cementből 37 kilogramm, illetve 111 kilogramm, 1938-ban az ország egy lakosára 153 kilowattóra villamosenergia jutott, 1952-ben pedig 436 kilowattóra! Jelenleg Magyarországon az egy főre jutó acéltermelés kétszerese nagyobb, mint Olaszországban, vagy Japánban, az egy főre jutó széntermelés pedig közel kétszerese olyan fejlett gazdasággal rendelkező Kapszília országokénak, mint Franciaország.

— Iparunkkal együtt nőtt számbelleg és fejlődött tudatában munkásosztályunk és munkások gazdasági értelmiségünk. — Az elmúlt négy esztendő alatt munkásosztályunk 300.000 fővel

nőtt meg, ami azt jelenti, hogy 1949 óta nyolc akkora város lakosságát szívta fel magába iparunk, mint amekkora Szolnok várososa. A dolgozó nők száma ezalatt az idő alatt 140.000 fővel emelkedett. Tízezrekkel szaporodott a műszaki-gazdasági értelmiség tábora az elmúlt választások óta.

— Hatalmas változások ment keresztül a mult választások óta mezőgazdaságunk is. Jelenleg mezőgazdaságunk közel 40 százaléka szocialista mezőgazdaság; termelőszövetkezet vagy állami gazdaság.

Gerő elvtárs ezután arról beszélt, hogy a tavalyi rendkívül kedvezőtlen időjárás nehézségeket okozott és okoz nehézségeket. De a fagy és szárazság ellenére fejlődésünk töretlenül ível felfelé!

— A rendkívül gyenge takarmánytermés ellenére állattalományunk az elmúlt év óta nemcsak, hogy nem csökkent, hanem tovább növekedett. A nehézségeken átsegített bennünket népi demokratikus rendünk és népköziárságunk kormányának, pártjának előrelátása és a nehéz helyzetnek megfelelő átgondolt intézkedések. És segítette rajtunk nagy barátunk és szövetségünk, a Szovjetunió, amelyetől nagymennyiségű tavaszibúza, vetőmagot, takarmányt, vetőburgonyát kaptunk jórészt hitlbe. És segítséget kaptunk más barátunktól is, a nagy Kínai Népköziárságtól, amely ugyancsak takarmánygabonával segítette ki bennünket.

— A multévi hosszantartó erős fagyok és a szokatlan szárazság kétségkívül okoztak nehézségeket parasztságunknak és itt-ott éreztették és éreztetik hatásukat köztársaságunkban is. De a próbát kiállítottuk! A tavaszi szántás-velés zömét elvégeztük! Közellátásunkat az új termésség és azutánra is biztosítottuk! A nehezen már túl vagyunk. Egyébként is, ahogyan Rákosi elvtárs 1946 letelején, a legszörnyűbb pénzüromlás és nyomorúság idején az öt jellemző törhetetlen optimizmussal mon-

dotta, az aradás nálunk bizonyos értelemben februárban kezdődik, mert akkor már kezdenek tojni a tyúkrok. Most pedig, elvtársak, nem februárban, hanem már májusban vagyunk. Most van szilárd forintunk! Vannak jelentős tartalékaink! Egész népgazdaságunk hasonlóhatatlanul erősebb, szevezetebb, fejlettebb most, mint akár csak négy évvel eze-öt is volt.

— Nagy eredményeink mellett nem feledkezhetünk meg arról, hogy vannak még nehézségeink, vannak még bajaink, hogy még távolról sem számoltuk fel teljes egészében a mult átkos örökséget. De vannak nálunk olyan türelmes emberek is, akik nehezen értik meg, hogy néhány esztendő alatt nem lehetünk Magyarországot teljellel mezzel folyó Kánsámná. Vannak, akik érelejtik, hogy még alig néhány évvel ezelőtti munkanélküliség és nyomor volt a dolgozók osztályrésze ebben az országban! A türelmenség nem rossz dolog, ha nagyobb erőfeszítésre, szorgalmas munkára, keményebb küzdelemre ösztönöz. Mi hívei vagyunk az ilyen türelmetlenségnek, mert ez előreviz bennünket! De nem vagyunk hívei annak a türelmetlenségnek, amely lekicsinyli eddigi hatalmas eredményeinket, s ezzel kisebbíti saját népünk munkásosztályunk érdemeit! Aki türelmetlen, aki azt akarja, hogy több és több legyen a ruha, a cipő, még több kerékpárt, motorkecskét, párt, rádiót, bútor, s b. vásárolhassanak a dolgozók, az fogja meg a dolog végét, segítsen tőben, jobbat, olcsóbban termelni! Csakis ezen az úton biztosíthatjuk további felemelkedésünket!

Gerő elvtárs ezután arról beszélt: szükséges, hogy a választási békeverseny lángja még magasabbra lobogjon és segítségével újabb és újabb termelési győzelmeket arassunk; hogy ennek eredményeként sikerrel teljesítsük első félévi tervünket, s ezzel megverssük az egész 1953. évi terv sikerrel teljesítésének alapját. Szükséges, hogy mindenki hiánytalanul teljesítse kötelezettségét a nép állama iránt mert az állam akkor adhat mind jobbat a népnek, ha mindenki megadja az államnak azt, ami neki jár.

A nemzetközi helyzetről szólva, Gerő elvtárs ezeket mondotta: — Pártunk és kormányunk politikájának következetes békepolitika!

Szálán elvtárs tanításához híven, mi mindig azt vallottuk és valljuk, hogy külföldi társadalmi rendszerek békésen meg lehetnek egymás mellett, sőt gazdaságilag együttműködhetnek egymással, ha mindkét oldalon megvan a hajlandóság és az akarat az együttműködésre. Ami a 800 millió békefőrt illeti, élen a Szovjetunióval, ez a hajlandóság, ez a készség mindig megvolt és most is megvan. Megvolt és megvan nálunk, a mi kormányunknál is, a mi népi demokratikus államunknál is. Nálunk, ugyanúgy, mint a Szovjetunióban és a népi demokratikus országokban, nincsenek ügygyárosok, milliomas kapitálisok, bankárok, akik megszedhetnék magukat egy háborún. Nálunk a gyárak, a bányák, a bankok, a közlekedés, a termelőszközök zöme a nép tulajdonában van, s a nép nem rombolni, hanem továbbfejleszteni, továbbfejleszteni akarja ezt a hatalmas nemzeti vagyont saját maga és gyermekei javára. Mi következetesen küzdünk a béke fenntartásáért!

— Az egész világon nagy visszhangot kellett a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének, Malenkov elvtársnak a Szovjetunió Legfelső Tanácsa ülésén elhangzott ama kijelentése, hogy jelenleg a Szovjetunióknak nincsenek egyetlen állammal sem, beleértve az Amerikai Egyesült Államokat is, olyan vitás kérdései, amelyeket ne lehetne békés úton, tárgyalások útján rendezni. Valamennyien nagy meglepéssel olvastuk a „Pravda” választékét Eisenhower amerikai köziársági elnök beszédére, amelyet a magyar sajtó Eisenhower beszédével együtt, teljes szövegében közölt. Népünk szolidaritás a Szovjetunió álláspontjával a nemzetközi helyzet kérdésében, egyetért ezzel az állásponttal és minden erejéből támogatja a Szovjetunió fardozását a vitás kérdések békés rendezésére, a világ békéjének megszilárdítása érdekében. Ami a mi álláspontunkat ebben a kérdésben illeti, ezt világosan és határozottan kifejezésre juttatta a „Szabad Nép” április 27-i vezércikke, melynek címe: „A nemzetközi helyzet és a magyar népi demokrácia”. Ehhez az álláspontunkhoz nincsen hozzátennivalónk. — Álláspontunk lényege, amelyet egyébként nem először szögeztünk le, az, hogy mi békében akarunk

élni, kereskedelmi-gazdasági kapcsolatokot akarunk fennmaradni kivétel nélkül minden országgal, feltéve, hogy ezek az országok nem akarnak beavatkozni a mi belügyeinkbe. Ami bennünket illeti, mi természetesen nem avatkozunk bele egyetlen ország belső ügyeibe sem!

— Ez világos, kézenfekvő álláspont! Mégis vannak olyan nyugati körök, amelyek ezt a világos, kézenfekvő álláspontot nem akarják tudomásul venni. Folytatni szeretnék az elmúlt években kudarcot vallott beavatkozási politikájukat országunk belügyeibe. — Mi nem vagyunk nagy ország! Nem csörteltünk kardot! Néphadseregünk erős, jól felszerelt hadsereg, de ez a hadsereg kizárólag hazánk, békénk biztonságának védelmét szolgálja, nem támadó célokat. Soha még nem támaszkodtunk annyira egész népünk bizalmára rendszer Magyarországon, ahogyan a népi demokratikus rendszerünk támaszkodik! Soha még nem állott annyira egységesen népünk egy kormány mögött, mint ahogyan áll ma az egész magyar nép népköziárságunk kormányára, Rákosi Mátyás kormányára mögött! Ezt mindenki nek, akit illet tudomásul kell vennie, határainkon túl is.

— A május 17-én megtartandó választások be fogják bizonyítani, be kell hogy bizonyítsák ezt az igazságot a valoknak és sükejének is! Ezért kell mindent elkövetnünk, hogy május 17-én az összes választók, mind egy szál az urnák elé járuljanak és a függetlenségi népfőnt jelöltjeire adják szavazatukat! Ezért kell mindent felvilágosítanunk, hogy május 17-én a függetlenségi népfőnt szavazni azt jelenti, hogy ország-világ előti kinyilvánítjuk akaratunkat programunk megvalósítására, amelyet a Magyar Függetlenségi Népfőnt választási felhívása négy rövid szóban foglal össze: béke, munka, jólét, felemelkedés!

NEPLAP
A Magyar Dolgozók Pártja Hódmezővásárhelyi Pártbizottságának lapja
Főszerkesztő:
KAPUSI ERZSÉBET
Felelős kiadó:
BARCZI GYULA
Szerkesztőség:
Debrecen, Bajcsy-Zsilinszky u. 3.
Telefon: 42.54. és 48.40.
Kiadóhivatal: Vöröshadsereg útja 16.
Telefon: 30.01.
Alföldi Nyomda, telephely.

A díszem

Május 1-én ébredt Debrecen. Már korán sok a látnivaló reg utján, disztribútiós kósi elvtárs amezközti többi nagy díszítik. Mit bognak. Nyolc óra tájra el hely Sz. D. Proha jeltünö debreci Gyula elvtárs bizottság elvtárs, a plkára. Hg néphadsereg a többi megveve vezet vajúbbjái. dósok, szah dolgozó part. Megkezdöt

A debreceni ivadékaim

A bátorgyári díteti: E

Soha még nem volt ilyen vidám május elseje Debrecenben

A díszmenzión a párt, a megye, a város vezetői, Néphadseregünk tisztjei, Kossuth-díjasok, sztahanovisták, élenjáró dolgozó parasztok nézték végig a felvonulást

Május 1-én reggel zeneszóra ébredt Debrecen.

Már korán, a felvonulás előtt sok a látnivaló. A Vörös Hadsereg útján, az Aranybika előtti dísztribünön Lenin, Sztálin, Rákosi elvtársak képei mellett a nemzetközi munkásmozgalom többi nagy vezetőjének képei díszlik. Mindenütt zászlók lobognak.

Nyolc óra után pár perccel foglaltja el helyét az emelvényen Sz. D. Prohorov elvtárs, a Szovjetunió debreceni konzulja, Barczai Gyula elvtárs, a Megyei Pártbizottság titkára, Pintér Vilmos elvtárs, a városi pártbizottság titkára, Heggyi László elvtárs, néphadseregünk vezérőrnagyja és a többi meghívott, a párt és a megye vezetői, a munka legkiválóbbjai, Kossuth-díjasok, tudósok, sztahanovisták, élenjáró dolgozó parasztok.

Megkezdődik a felvonulás. Elő-

huszáraink 48-as egyenruhába öltözött díszatalkulata jön. Fejzúg a taps. Keményen, biztosan ütnék a lovak hátán, büszke fényragyog a szemükben. Fegyelmezett, szép menetük mindenkit meggyőz: jogosan viselik hős elődeik egyenruháját, Méltó örököseik.

Az ég felhős, de lassan oszladozni kezd és mire a kis pirosnyakkendős úttörők a dísztribün elé érnek, kislútnak az első nap sugarak. Jönnek szép jövőnk várományosai, rendben, fegyelmekkel, Mosolyognak az arcok, ragyognak a szemek, a boldog gyermekkor örömeit tükrözik. Aztán a vasutas zenekar következik. Utánuk az utca egyik oldalán a Járóműjavító Vállalat, míg a másikon az Orvosi Műszergyár dolgozói haladnak. A Járóműjavító Vállalat menetében hatalmas tank jelképezi az imperiaizmust. A mögötte hőmpolygó munká-

sokra irányított ágyúja azonban hiába csatlóg. A munkásosztály nemzetközi összefogása legyőzhetetlen — ezt szemlélteti ez a felvonulási kép. Egy nagy transzparensük pedig azt hirdeti: „Termelési eredményeink növelésével is harcolunk a Népfront győzelméért.” A sorokban ott menetel Székely Károly hegesztő, aki 157 százalékot teljesített a május 1. tiszteletére indított versenyben.

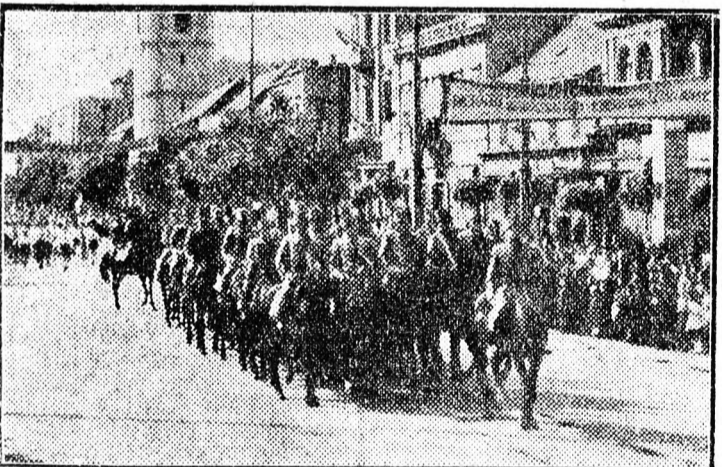
A vasutas dolgozók és a Fűtőház hosszú menete után öt éves tervünk egyik büszkesége: a Gör. díloesapágygyár menete következik. Szép egyenruhákban, fegyelmekkel, szervezettel vonulnak. A Kenyérgyár dolgozói között ott látjuk Ujj Gábor és Polzner István, akik 296,4 százalékos teljesítménnyel bizonyították a béke kemény harcossai. A dohánygyáriak nagy él békeszobrá azt szemlélteti: harcuk, munkájuk célját a béke képezi. Mint minden esztendőben, most is egységes, szép a Gépipari technikum felvonulása. A rendőreznek után a Csokonai Színház következik, aztán Debrecen egy új kulturális intézménye, — amely most vesz először részt május 1-i felvonuláson — az Ady Endre járási kultúrház tagjai. Ott vonul a Debreceni Népi Együttes, az ország egyik legkiválóbb együttese. Utánuk a Kossuth Lajos Tudományegyetem professzorai és hallgatói jönnek, majd a ruhagyáriak következnek. Transzparensaik, modelleik azt mutatják: a régi, kezdepléges üzem hogyan vált tervének nyomán korszerű, fejlett üzemmé. Az orvostudományi egyetem fehér egyenruhás menetében különösen szép, színes a lobogó vörös zászlók sokasága. Az építőipari tröszt dolgozói után vonulnak a májusi menetben a Hűtőház dolgozói, aztán az ipari tanulók egyenruhás, fegyelmezett egységei következnek.

Zengnek a dalok, a hurrázás és az éjfézés, pártunkat, a Népfrent első jeleit: Rákosi elvtársat, felszabadítónkat, a Szovjetuniót, a munkásság nemzetközöi összefogását illetik a vidám, örömmódban felvonuló dolgozók. Lejkedésük mindenki magával ragad. A Gyógyszerár Vállalat után a Talarozó és Építőipari Vállalat, majd a beltelezői Lenin tsz, az Aranybika, a Lakatos és Vasöntő Vállalat, az Autóalkatrészgyártó Vállalat, a Barnevál, a Vágóhid és Hűseldolgozó, a Szakipari Vállalat, a XIII-as Autóműjavító Vállalat dolgozói és a Magasépítési Technikum hallgatói vonulnak el a díszmenzény előtt. El irányba elágazó vonaton. De ki tudja, hol a vége. Hosszú, végeláthatatlan sorokban hőmpolyognak a felvonulók. Sok-sok

kedves ötlet teszi színessé, változatossá a menetet. A vasutas területi kultúrtróthon szín pompás ruhákba öltözött táncosai vidám, kedves táncot lejtenek a tribün előtt, a Tiszántúli Dohánybevitő dolgozói és a Donányipari technikum tanulói nagy, hatalmas cigarettát visznek, a kéményseprők egyenruhás csoportja piros zsebkendőket lenget, a bútorgyáriak menetében hatalmas kaesza „Amerika Hangját” jelképezi, a Növénytermesztési technikum hallgatói kombájn, aratógép, traktor „követi”. A modern technika nagyszerű vívmányai arról beszélnek: pártunk és államunk gondoskodása nyomán egyre jobban megváltozik, egyre szebbé válik a paraszti élet. Különösen megnövekedett a KTSz dolgozók csoportja. Me gnövekedett létszámuk arról beszél: a kisipari dolgozók is egyre tisztábban látják a jövő helyes útja a szövetkezeti tömörülés. A banki Ifjú Garda, a beltelezői Uj Világ és a Sallai tsz-esk dolgozói feldíszített, virá-

gos, lobogós szekereken vonulnak. A légiagyári egyesülések után a Vízügyi szolgálat a Gyapottermelési és Ríztermelési Vállalatok, majd az Igazságügyi dolgozói következnek. A Kefegyár után a Posta egyenruhás dolgozói.

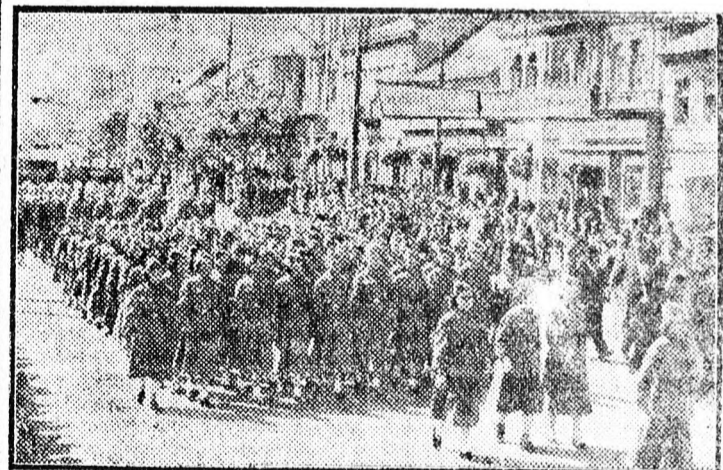
Már 11 óra felé jár az idő, mire befejeződik a felvonulás: több mint 60.000 dolgozó színpompás seregszemléje. Debrecen dolgozóinak ez a hatalmas, nagyarányú felvonulása ismét bebizonyította egységüket, azt, hogy egy emberként sorakoznak fel pártunk és kormányunk mögött. Hittettek dolgozóink a felvonulás alatt arról is, hogy becsülettel készülnek a május 17-i Népfrent választásokra, termelési eredményeik állandó és fokozatos növelésével és azaz, hogy a szavazás napján majd ugyanilyen egységesen, ugyanilyen telkesen vonulnak a szavazóurnákhoz, hogy állást foglaljanak hatalmas terveink, boldog jövőnk, a béke megszerzéséért.

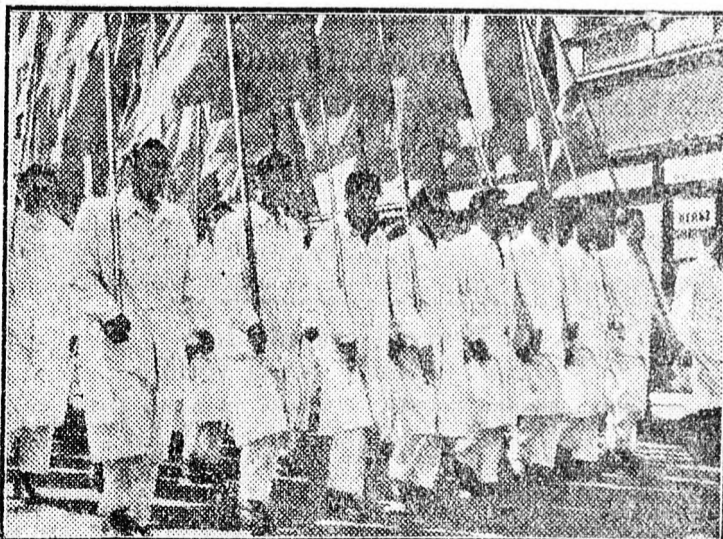
A debreceni dolgozók színpompás felvonulását a 48-as huszárök ivadékaiknak, a kékdolmányos, pirosnadrágos huszáröknek me-nete vezette

A bútorgyári dolgozók menetének élén magasra emelt fábla-ndeti: Eljen a 9. szabad május 1. A bútorgyáriak együtt vonultak fel Néphadseregünk bátor harcossáival!

Sokszáz iparitanuló lány és fiú vidáman, fegyelmekkel és büszkén menetelt végig a Vöröshadsereg útján

Az egyetemi ifjúság magasra emelt zászlókkal vonult fel.

